

מגפייעור ונעלי צנחנים

הם הזרקנו, אוברלויטנט הנס, קולונל אריק וגנרל גוסטב פון מה-שמו. הרבה שנים חלפו מאז שעזבו, או יותר נכון נמלטו, מהפאטרלנדר, גרמניה, אחרי התבוסה ב-45, כדי לחפש את מזלם בדרום-אמריקה. קרטלים של סמים, דיקטטורים צמאיים, וחונטות שניסו לתפוס את השלטון מידי כל שילטון דמוקרטי — לא חסרו שם מעולם. מאז ומתמיד היו זקוקים שם, בדרום-אמריקה ובמרכז, לטוררינישק, ועוד יותר מזה — לקצינים בעלי ניסיון. ניסיון בקומנדו, ניסיון בחי"ר ובמדיעין, תמיד היה צורך

בעמלם בדרום-אמריקה. גם לר"ר קלייטס ולר"ר באואר, עם ניסיונם הרפואי המיוחד מהגסטפו והמחנות-כמירות, היה מה לתרום. נכון, היה קצת צפוף, והיתה תחרות, ולפי עמים קרה שחברים-לנשק, ממדיכריות צפון-אפריקה או מחזית סטאלינגראד הקפואה, מצד או עצמם כשהם לוחמים זה בזה. אבל בסופו של דבר היה מקום לכולם, והסיכון שייד למיקצוע, והבעיות נפתרו, איכשהו. אם לא מייד, או במישגרעיים על כוסית שנאפס, או כאיזה כנס חגיגי. ליד שולחן עם כירה, נקניר קיות וזואורקראוט, כרוב חמוץ. בהזדמנות כזו אפשר היה לשלב עיסקות והסדרים עם השירים הישנים מאז, החל ב-הרסט ווסל"ו. דרויטלאנד איבר אלס", ששרים בפנים רציניות ומתוחות ועם הצדעה במועלי-יד. ועד לשירייזמה של חיילים, שגורמים לנשים שבאו לכנס להסמיק. נכון, היו קצת צרות: מדי פעם מישוה הוס-

גר לגרמניה, או ששליחי "המוסד" מישראל, במסע-נקמה, חטפו או הרגו מישהו מהחבורה. אבל מיקרים עגומים כאלה היו נדירים. רק כסרטים המטופשים של הוליווד "הטובים" היו מצליחים לפרוץ לחוזה המבוצרת, באיזה קניזן דרום-אמריקאי, כדי לחסל חבורה של קצינים גרמניים ולהציל ברגע האחרון כמה חטופים ממרתף-העינויים או מהגדרודם. למעשה, ובייחוד אחרי כמה שנים, כשכבר היה להם כסף ומעמד וקשרים בכל החוגים, לאוברלויטנט הנס, לקולונל אריק ולגנרל גוסטב פון מה-שמו, לא היה ממה לחשוש. גם

במומחים שיאמנו את שומרי-הראש האישיים של השליט, של יריבו, או של שניהם. תמיד היה צורך לאמץ את המישטרה החשאית, את חוליות-החיסול, את היחידות למילחמה בט-רור. תמיד היתה דרישה למומחים שיקימו וינהלו את מרתף-החקירות, ואת המחנות למתגנדי-המישטר. גם הסיסמה, שבשמה עשו את כל זה, מילחמה בקומוניזם, היתה מוכרת למהגרים מגרמניה, עוד מהבית. או אוברלויטנט הנס, וקולונל אריק, וגנרל רל גוסטב פון מה-שמו, וגם אלפים רבים מה בריהם-למרים, עשו הרבה כסף וראו ברכה

למות מצחוק, בפועל

ציטוט מהעיר, 25.8, כתבה של מיקי מלץ על רון הקהל, אחד מנאשמי גיבעתי שהורשעו בפרשת האני אל-שאמי. הקהל נידון לתישעה חוד-שיימאסר בפועל, ישב, בפועל, שלושה חודשים בכלא, שוחרר, בפועל, וישב, בפועל, במועדון ארץ גושן. בפועל, רון הקהל הפך לגיבור מקומי בחבורה מסויימת ברחובות, ושם, במועדון, ראינו אותו. לא על כוס-בירה עם נקניקיות וכרוב חמוץ; על כוסות-ויסקי עם קולה, ורום עם ספרייט. "בעזה הורדתי פעם לערבי אלה של טוריה על הראש. מכה שכל אחד היה מת ממנה. הוא נשכב, אבל איך שאנחנו מסתובבים הוא קם, מתחיל לרוץ. ככה, בניגוד. אז התנפלנו עליו, שתים-עשרה חברה עם אלות, וכיסחנו אותו עד שהוא לא זז יותר. מתנו מצחוק. .... בעזה שברתי פעם אלה של טוריה על גב של ערבי, והוא המשיך ללכת. הערבים האלה, הם מתחשנים. .... פעם עשינו את זה. לקחנו מכונית מערבי, לבשנו כאמיות ונסענו. פתאום פגע בזנ"ט (מוט-ברזל-זוויתי), בשימשה הקדמית וריסק אותה... מייד נתתי ברייקס, עשיתי סיבוב של 180 מעלות... ניאנו מהרכב והתחלנו לרסס עם הרובים. הצלחנו לתפוס שניים. הם שילמו ביוקר. אחד שילם על זה בחייו, והשני בנזקים קשים מאוד. .... אתם יודעים איך התחילה האינתיפאדה ברפיח! העבירו אותנו... מנ' באליה. בנ' באליה היה חם, וברפיח היה שקט. החברה... חימשו אקשו. היו הולכים עם פדראלים, זה רימוני-גז... היו רואים ערבי זקן עם חמור, סתם הולך בשקט, היו יורים לו פדראל בין הרגליים, רואים אשה הולכת - יורים בה פדראל. אחרי שבועיים, התחילו לעוף ברפיח בקבוקי-תבערה... כמו בנ' באליה".

לרגליים של רון הקהל כל דבר יתאים. גם הנעליים של גיבעתי, וגם מגפיי-עור גבוהים ושחורים. כמה רון הקהל, ושכמותו, יש לנו בפועל!

● ייצוא בטחוני

היום אנחנו מייצאים לדרום-אמריקה את גיבורי מילחמת יום-הכיפורים ואת לוחמי-אנטבה, וזה גרוע למדי. בעתיד, סביר להניח, אם רון הקהל לא ימות מצחוק, נייצא לדרום-אמריקה גם אנשים כמוהו, או את הקצינים שפיקדו עליו, או את הקצינים שאיפשרו לו לעשות מה שעשה. תמיד יכול להיות יותר גרוע, ויהיה.

מגוייסים כפריים ובורים ולהפוך אותם ללר חמים יעילים וקטלניים. או במקום מגפיי-העור, ולאותם תפקידים כדיוק, באו נעלי-הצנחנים של סרון יורם מהקיבוץ, אישה-הסיירת, של אל"מ יוסי, מתלי אביב, שהיה בצנחנים, ושל יקיר מכפר-סבא, זה שאומרים עליו שהיה כביר בשב"כ, או ב"מוסד", או כשניהם, והפך ליועץ האישי של השליט, עם או בלי אישור של ממשלת ישראל.

ויש מאחורי זה הרבה יותר מאשר סתם ג'וב שעושים בעבור חופן, גדול, של דולארים. יש כזה גם איריאולוגיה: נמשיך לעזור לכל אירגון ימני, הצהיר סאל"א יאיר קליין בבלוויה.

או המגפיים השחורים יכולים לנוח בשקט בארון. יש מי שעושה את העבודה, וגם יודע למה.

עודד ליפשיץ

לא כשכבא, מפעם לפעם, לביקור במולדת, בנרמניה. אבל הם הודקנו. בשנות ה-40 הם היו צעירי רים ומלאי-מרץ. בשנות ה-50 וה-60 — הם אפילו השתפרו, רכשו ניסיון ספציפי, הכירו את התנאים המקומיים. בשנות ה-70 וה-80 הם יצאו לפנסיה, ושמו בארון את מגפיי-העור השחורים, הגבוהים והמצוחצחים. פה ושם — מישוה נפטר, מויקה. האחרים — העדיפו לשבת בכורסה, להאזין לוואגנר, ולהעלות זיכרונות עם ידידים.

אבל הטבע — וברום-אמריקה קרטלים של סמים, דיקטטורים ומחתרות רציניות זה חלק מהטבע — הטבע אינו סוכל ריקנות. מישוה צריך היה למלא את החלל הריק, שהותירו מגפיי-העור הגבוהים שאופסנו. מישוה היה צריך לספק את הדרישה המתמדת לנשק ולמומחים, לאמן את הורם הקבוע של

רו כוז הלשון: "מופים וחופים: הכו בתופים" איציק מצקיץ, תל אביב

קומקום לא פרטי

על עיסוקיו של צייר (שלמי לי עבור הגט"), העולם הזה (16.8.89).

ברצוני להודות להעולם הזה על "הפירסום הנפלא" שהוא עשה לי ולבני מישפחתי. אך יש מיספר דברים נוספים שהנני עוסק בהם והם לא דווקא מתאימים למדור-הכילות.

הוצאתי ספר ילדים חדש, קומקומארץ שמו, שבסקיקותיו יוצאים עוד מיספר מוצרי ניים כגון פאולים, לוחות-שנה, מישחקי ילדים ועוד, אך לדאבוני אין העולם הזה מוצא לנכון לציין דבר או חצי דבר על עבודתי זו.

אודה להעולם הזה אם ימצא לנכון לכתוב על עבודתי בנושא חינוכי ובעל ערך שחושבני שלציבור הרחב עניין בו הרבה יותר מאשר העיסוק בחיי הפרטיים.

שאול נמרי, תל אביב

סבי-סבכו של פרופסור רב אשבל, הקלי" מטולוג המנוח, לא היה היחיד שעשה שימוש בשמות בניו של בנימין בן יעקב, כאשר בחר באשבל, שמו של אחד מעשרת בניו של בני מין, לשם מישפחתו שלו.

מאה שנים לאחר מכן עשה חיים נחמן ביאליק שימוש עוד יותר מקיף בשמות בניו של בנימין. לפיזמון החזור בשירי-ההרקה המפורסם שלו, למצב על המחולות, לקח ביאליק שניים מעשרת בניו של בנימין, את שני האחים מופים וחופים, והנציח אותם כשני

ביאליק

מופים וחופים, הכו בתופים

רות", "רחל המרחלת", העולם הזה (2.8.89).

רציתי להגיב לניסיונותיו של יעקב טל להכפיש את שמי: דבריו של טל הם שקר גס וסילוף עובדות ואילו היינו "חברים", כפי שהוא ניסה לצייר זאת, והיו לו טענות לגבי השבוע וחצי שבו אירחתי אותו, או ההפלגה בת היומים לאי באהמה, היה יכול, "חבר", לפנות אליי ולא לקרוא העולם הזה.

אין לי שום רצון להשמיץ את טל ולספר על מעלליו (למרות שיש לי מה לספר). אני גם די בטוח שטל ימשיך לחזר אחרי שנית ברגע שיהיה לי עוד להיט ברדיו.

בינתיים אוכל לתת לו רק עצה קטנה: המי-שליך בוך על ידידיו, לא תמיד בטוח שיפגע; מה שכן בטוח הוא שידיו יישארו מלוכלכות. אז, ידידי טל, לך ורחץ ידיים.

בני ברמן, מיאמי, פלורידה

האחים של ביאליק

עוד על בני בנימין ("תמרוקים", העולם הזה 6.9.89).

על פטים ועל עמים

על דגלי הארצות הבלטיות ("סמר" טוטים צבעוניים", "יומן אישי", העולם הזה 30.8.89).

כילידת ריגה, בירת לטביה, שזה מקום טוב באמצע שלוש הארצות הבלטיות, אני מוכנה לעזור להעולם הזה ולהבהיר איזה פסים (ברגלים) שייכים לאיזה עמים. ואגב, נכון שכל שלושת הרגלים הלאומיים של שלוש הארצות הבלטיות מורכבים מפסים — לרוי חב.

דגל לטביה, מולדתי, מורכב משלושה פסים — שני פסים רחבים בצבע סגול כמעט שחור וביניהם פס לבן צר; דגל ליטא מורכב — מלמעלה למטה — משלושה פסים בגובה זהה: צהוב, ירוק, אדום ודגל אסטוניה מורכב גם הוא משלושה פסים בעלי גובה זהה — כחול, סגול עמוק ופסים בעלי גובה זהה — חנה פרוינד, הרצליה

נא לרחוץ ידיים

על אירוח חברים ("סופה של חב" העולם הזה 2715